Ise naad uloſid õue mõõda,
Kõnſid kõrtwi kõrta mõõda,
Ajſid aja äärta mõõda,
Karrgaſid kappelit mõõda:
Kannad kalliſt kalewida,
Seljas siidi selikuida,
Raelas kaarda rätikuida.

mmm

W No. 199. Oleks see meesi minulla!

Kui läkme läbi külade,
Läbi läcede*) külade,
Ile aga nute kuliſſate;
Ellekis ellmine ohune,
5. Taunus paasine tänawa,
Rawgus looga kullza küüſi,
Neiud aga warjulta waataſid:
„Oleks see meesi minulla,
„Oleks see waasa kanallea;"
10. Mis seal seisab teeda mõõda,
„Adleb arada mõõda,
„Ajas aga allida obada,
„Kibutileb nimmliida;
„Obu alla, kui see ahja,
15. Ise peale kui see pääwa,
„Mõbar kui keriku kella,
„Wõõ kui linna lipu rehhma. —
Kui lään teista korrd tagaſi
Obu oli alla ahitanud,
20. Sadul seega seenetanud,
Ise ollla põiwitanud,
Hõbar pähe kõlmetanud.

*) Miks kirjutawad kirjanikud läed ja mitte läced. Kas laia lädama kõla pärast, või mingi muul põhjusel? Räägib ommeti rahwas läga, läel — linnad arwamatta — kus mina olen käinud, läed.

Kui tulen kolmat korrd tagaſi:
Kellad kapiga õlale,
25. Munnid muidu kaendelaſe,
Sus neiud järele joosſid:
„Tooge need kellad tagaſi,
„Ajage aja nõjale*)
„Tänge pääwä**) paisteelle:
30. „Ehk tema ännis õitſeb ikke,
„Ehk tema kaunis kannab kaela;
„Kui saab sooja soonte peale,
„Palawa pragude peale. —

*) Miks kirjutaſe: najale, majalt j. n. e. kui rahwa suu: nõjal, mõjal räägis? Kas ehk on need meel ajaſt pärtud, kui ännis D. Kreutzwald oma Kiplokſis Sanumetojat Jana j. n. e. uhktus, „majalt ja najalt" aga uhtumatta jättis! —

**) Teine laulab: Tänge ahju paisteelle. —

mmm

W No. 200. Miks ei wõind finagi mõista.

Mõtelge, mehed mõnusad,
Arwake poisid agarad,
Mis ma õõse uner nägin:
Arn kaſe oli aida teel,
5. Sarappun oli sauna teel,
Wiherpun oli wõna maal,
Sõmingas oli tua teel,
Pihlak pirna paku taga. —
Mis seſt mõista, minagi mõistan,
10. Arrata, minagi arrwan:
Arn kaſe oli aia ämma,
Sarappun sauna wanema,
Wiherpun on wõna sõja,
Pihlakas pirna peiwene,
15. Sõming tutti neiwene.